

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 772

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 18 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.104 din 21 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	2-3	Decizia nr. 1.146 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, precum și a celor ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație	9-12
Decizia nr. 1.127 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români	3-5	Decizia nr. 1.148 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	12-14
Decizia nr. 1.129 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 311 alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	5-7	Decizia nr. 1.164 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009	14-16
Decizia nr. 1.142 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 ¹ din Legea locuinței nr. 114/1996	7-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.104**

din 21 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Cornelia Cârciu, Gheorghe Victor Cârciu și Radu Ștefan Cârciu în Dosarul nr. 3.803/300/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.803/300/2009, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Cornelia Cârciu, Gheorghe Victor Cârciu și Radu Ștefan Cârciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale, întrucât „fac o diferențiere clară între categorii de cetățeni, în sensul în care unei categorii de cetățeni îi sunt recunoscute mijloace diferite de protejare a dreptului de proprietate, în timp ce categoria cealaltă nu are la îndemână decât mijloacele normale recunoscute de lege”.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001, având următorul conținut:

— Art. 10 alin. (3): „*În cazul în care chiriașul sau fostul chiriaș comunică proprietarului că nu cere să încheie un nou contract de închiriere, acesta este obligat să îi predea proprietarului locuința pe bază de proces-verbal, în termen de cel mult 60 de zile de la data notificării prevăzute la alin. (1). Nepredarea locuinței înăuntrul acestui termen îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.*”;

— Art. 11 alin. (2): „*Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor-interese, pe calea ordonanței președințiale.*”

Autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Asupra constituționalității prevederilor art. 10 și 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, prin raportare la dispozițiile art. 16 și 21 din Legea fundamentală, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.653 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2010, statuând că aceste texte de lege sunt constituționale.

În acest sens, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 are ca scop protecția chiriașilor prin prelungirea contractelor de închiriere pentru o perioadă de 5 sau 3 ani, după caz, asigurarea stabilității în viitor a drepturilor lor locative prin acordarea dreptului chiriașului la reînnoirea

contractului de închiriere și crearea unor garanții împotriva unei evacuări abuzive, precum și a unui drept de preempțiune în cazul în care proprietarul intenționează să vândă locuința.

Cu privire la susținerea potrivit căreia textele criticate încalcă principiul egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat prin art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că egalitatea între cetățeni nu împiedică stabilirea unor restricții sau limitări ale drepturilor chiriașilor, atât timp cât acestea sunt aplicabile în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei.

Curtea nu a reținut nici critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3) și art. 11 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Cornelia Cârciu, Gheorghe Victor Cârciu și Radu Ștefan Cârciu în Dosarul nr. 3.803/300/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.127
din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 27 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români și ale art. 1 pct. 4 din Legea nr. 252/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează evidența persoanelor, eliberarea actelor de identitate și activitatea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor”, excepție ridicată de Petre Glăveanu

în Dosarul nr. 18.968/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a transmis la dosarul cauzei un memoriu prin care, în esență, solicită admiterea excepției, însoțit de un set de copii de pe o serie de înscrisuri.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta arată că textele de lege criticate folosesc noțiuni care nu sunt definite nici în actul normativ din care fac parte, nici în legislația locală, rezultând o exprimare ambiguă, care nu respectă normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și care poate fi interpretată în mod diferit. Arată, din acest motiv, că este posibil ca o persoană care deține în coproprietate un imobil să își declare domiciliul la adresa la care se află imobilul respectiv, afectând dreptul de proprietate al celuilalt coproprietar al imobilului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției. Consideră că autorul

acesteia deduce neconstituționalitatea din interpretarea și aplicarea textelor de lege criticate la speța concretă, dar aceasta constituie o atribuție ce revine exclusiv instanței de judecată pe rolul căreia se află litigiul în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, nicidecum Curții Constituționale, a cărei competență este clar specificată prin Legea fundamentală și prin legea sa de organizare și funcționare.

Autorul excepției solicită cuvântul în replică. După ce Curtea i-l acordă, precizează că, în motivarea neconstituționalității textului de lege supus controlului, nu s-a referit la cazul său, ci criticile sale sunt de interes general.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.968/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 27 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români și ale art. I pct. 4 din Legea nr. 252/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează evidența persoanelor, eliberarea actelor de identitate și activitatea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor”**. Excepția a fost ridicată de Petre Glăveanu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unui recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile de lege criticate au o redactare ambiguă și neclară în ceea ce privește tipurile de acte considerate titluri locative, lăsând posibilitatea funcționarilor publici și magistraților de a adăuga la lege și de a genera, astfel, abuzuri și discriminări. În condițiile în care Codul civil și legislația civilă, în general, nu cuprind o reglementare de ansamblu a coproprietății sau a indiviziunii, autorul excepției susține că certificatul de moștenitor nu poate fi calificat ca fiind un titlu de proprietate, așa cum au apreciat, în speța sa, reprezentanții autorității de stat.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate nu încalcă normele Legii fundamentale în ceea ce privește posibilitatea adăugării la lege prin interpretarea acesteia de către magistrați și polițiști.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 și ale art. I pct. 4 din Legea nr. 252/2007 sunt constituționale. Arată că rolul normelor juridice este acela de a reglementa procedura administrativă prin care persoanele interesate au posibilitatea de a face dovada domiciliului în fața autorităților administrative, acestea fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale privind dreptul de proprietate privată. Precizează, de asemenea, că instanța de contencios constituțional nu are competența de a modifica conținutul normei juridice supuse controlului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acesta este reprezentat de dispozițiile art. 27 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 641 din 20 iulie 2005, astfel cum au fost modificate de art. I pct. 4 din Legea nr. 252/2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează evidența persoanelor, eliberarea actelor de identitate și activitatea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 27 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 27 alin. (1) lit. a) și b): „(1) *Dovada domiciliului se poate face cu unul dintre următoarele documente:*

a) *acte încheiate în condițiile de validitate prevăzute de legislația română în vigoare, privind titlul locativ;*

b) *declarația scrisă a găzduitorului, persoană fizică sau juridică, de primire în spațiu, însoțită de unul dintre documentele prevăzute la lit. a).*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate, art. 57 referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților, art. 61 alin. (1) care consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării și ale art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. m) cu referire la atribuția Parlamentului de a adopta legi constituționale, legi organice și legi ordinare, respectiv de a reglementa prin lege organică regimul juridic general al proprietății și al moștenirii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate reține critica referitoare la pretinsa redactare „ambiguă și neclară” a textelor de lege supuse controlului de constituționalitate. Legiuitorul a înțeles să redacteze textul astfel încât să îi confere un grad de generalitate care să permită să acopere o arie cât mai largă de situații, întrucât recunoașterea posibilității persoanelor fizice de a face dovada domiciliului cu o gamă variată de documente, în măsura în care legea le recunoaște acestora forța probantă, reprezintă o garanție a respectării demnității acestora și dreptului la viață intimă și privată. În plus, în ceea ce privește respectarea criteriului calității legii în cadrul procesului de legiferare, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorit ar fi aceasta, ar da naștere la o rigiditate excesivă a reglementării (Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Reckvényi împotriva Ungariei*). În același sens este și jurisprudența mai recentă a instanței de la Strasbourg, care, în Hotărârea din 15 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Ligue du Monde Islamique et Organisation Islamique mondiale du secours islamique împotriva Franței*, a arătat că, urmare a principiului generalității legilor, dispozițiile acestora nu se bucură de o precizie absolută, iar una dintre tehnicile de reglementare constă în folosirea de categorii generale, mai degrabă decât de liste exhaustive. Totodată, reluând cele statuate prin Hotărârea din 25 mai 1995, pronunțată în Cauza *Kokkinakis împotriva Greciei*, și prin Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în

Cauza *Cantoni împotriva Franței*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că numeroase legi utilizează, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin precise, cu scopul de a evita rigiditatea excesivă și de a se putea adapta la schimbările de situație. În plus, Curtea a observat că interpretarea și aplicarea unor astfel de texte depinde de practică.

Prin urmare, este firesc ca legiuitorul să fi lăsat organelor administrative ori, dacă este cazul, instanțelor judecătorești posibilitatea de a aprecia care documente sunt apte să demonstreze, potrivit legii, faptul că persoana fizică își are locuința principală la adresa la care își declară domiciliul.

Totodată, Curtea observă că prevederile constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea egală a proprietății private nu au incidență în cauza de față. Textele de lege criticate nu pot fi examinate din perspectiva unei pretense violări a acestui drept fundamental, întrucât nu sunt de natură să aducă, prin ele însele, vreo atingere dreptului de proprietate privată. Dacă prin modul concret de aplicare în practică a dispozițiilor legale supuse controlului de constituționalitate se produce o încălcare a dreptului de proprietate privată al unei alte persoane, situația conflictuală rezultată din această împrejurare va putea fi soluționată de o instanță de judecată, nicidecum de Curtea Constituțională. Din aceeași perspectivă, Curtea observă că a lămuri dacă un certificat de moștenitor poate fi calificat drept titlu de proprietate nu reprezintă o problemă de constituționalitate.

De asemenea, Curtea constată că textele de lege criticate nu sunt susceptibile de a contraveni dispozițiilor art. 57 din

Legea fundamentală referitoare la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților. Acestea au în vedere drepturile și libertățile constituționale, or, prevederile de lege ce formează obiect al excepției nu vizează niciunul dintre drepturile sau libertățile cuprinse în titlul III din Legea fundamentală. Comportamentul persoanei aflate în ipoteza normei criticate poate fi însă pus în discuție în ceea ce privește posibila utilizare cu rea-credință a documentelor ce fac dovada domiciliului — înțeles ca adresă la care persoana fizică își are locuința principală —, dar asupra unei astfel de chestiuni se poate pronunța, așa cum s-a arătat mai sus, doar o instanță judecătorească. În acest sens, art. 34 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 stabilește că, „În cazul în care mențiunea din actul de identitate privind stabilirea domiciliului sau a reședinței s-a efectuat în baza unui document care ulterior a fost anulat, s-a constatat că era nul, fals ori falsificat, această mențiune este nulă de drept”, iar „Nulitatea mențiunii poate fi constatată de instanța de judecată (...)”.

Curtea nu poate reține nici critica prin raportare la dispozițiile art. 73 alin. (1) și alin. (3) lit. m) din Constituție, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1) care consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, întrucât textele de lege criticate, după cum s-a arătat anterior, nu au ca domeniu de reglementare aspecte referitoare la regimul juridic general al proprietății sau al moștenirii, astfel că includerea acestora într-un act normativ cu o forță juridică inferioară legilor organice nu reprezintă un viciu de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, excepție ridicată de Petre Glăveanu în Dosarul nr. 18.968/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.129

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător

Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Orașului Popești Leordeni în Dosarul nr. 49.876/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Dragoș Cârnu, membru al Baroului București, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției. Acesta solicită admiterea excepției, arătând că sintagma „în condițiile legii” cuprinsă în textul art. 129 din Constituție nu poate avea semnificația lipsei căilor de atac, întrucât ar lăsa fără obiect de reglementare textul constituțional, iar legiuitorul ar putea interveni în orice materie și ar putea suprima căile de atac existente. Precizează că, în ceea ce privește textul de lege criticat, celeritatea ar trebui realizată prin maniera de organizare a proceselor, nu prin eliminarea căilor de atac, susținând că este neconstituțională imposibilitatea contestării hotărârilor de validare a mandatelor consilierilor locali. În plus, arată că termenul de 30 de zile prevăzut de art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 este imposibil de respectat în practică.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 101/2009. Consideră că textul de lege criticat reprezintă o normă de procedură, a cărei edictare constituie opțiunea legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 49.876/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Orașului Popești Leordeni într-un recurs formulat într-o cauză de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat îngreșește accesul liber la justiție, deoarece lipsește justițiabilul de posibilitatea folosirii căii de atac a recursului. Constituția reglementează, la art. 129, dreptul la folosirea căilor de atac, deci implicit existența acestora, și nu lipsa lor, legiuitorul având deci o obligație pozitivă de reglementare. Totodată, acest tratament juridic este discriminatoriu față de cel aplicabil celorlalte subiecte de drept, care, tot în materia contenciosului administrativ, dar în baza Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, beneficiază de calea de atac a recursului.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile criticate nu aduc atingere dreptului de acces la justiție, de vreme ce, în virtutea principiului egalității, la situații diferite se justifică un tratament juridic diferit. Totodată, precizează că legea fundamentală nu consacră un principiu al dublului grad de jurisdicție, ci „folosirea căilor de atac în condițiile legii”. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra unor critici de neconstituționalitate asemănătoare, prin deciziile nr. 101/2009 și nr. 562/2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31¹ alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, introduse prin art. III pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2008 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 7 martie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 31¹ alin. (2): „(2) *Instanța de contencios administrativ se pronunță în cel mult 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă și irevocabilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 — „Egalitatea în drepturi”, art. 21 — „Accesul liber la justiție” și art. 129 — „Folosirea căilor de atac”. Prin intermediul art. 20 din Constituție, este invocat și art. 13 — „Dreptul la un recurs efectiv” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 — „Interzicerea generală a discriminării” din Protocolul nr. 12 adițional la aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 31¹ din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, concretizat, de exemplu, prin Decizia nr. 101 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 4 martie 2009. Cu acel prilej, Curtea a constatat că textul de lege criticat este constituțional, întrucât caracterul definitiv și irevocabil al unei hotărâri judecătorești pronunțate în prima instanță nu reprezintă o îngreșire a accesului liber la justiție al persoanei interesate și nici a dreptului la un proces echitabil. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a avut în vedere cele statuate prin Decizia Plenumului nr. 1/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, în sensul că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege, astfel că, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale. Totodată, Curtea a observat că dispozițiile art. 31¹ din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 reglementează procedura de contestare în justiție a hotărârilor consiliilor locale privind validarea sau invalidarea mandatelor de consilier local, având în cele din urmă ca finalitate declararea ca legal constituit a consiliului local, care să exprime configurația politică, așa cum aceasta a rezultat din voința electoratului. Întregul proces de alegere și de constituire a autorităților publice locale este caracterizat prin celeritate și tocmai aceasta este și

rațiunea pentru care dispozițiile art. 31¹ din Legea nr. 215/2001 stabilesc termene scurte, imperative, pentru depunerea la instanță a contestației și pentru soluționarea acesteia. Textul de lege criticat prevede o excepție de la necesitatea parcurgerii procedurii prealabile și conferă caracter definitiv și irevocabil hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță, fără ca aceasta să constituie însă o încălcare a accesului liber la justiție sau a dreptului la un proces echitabil. În plus, Curtea a observat că dreptul la două grade de jurisdicție, potrivit art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, este un drept specific materiei penale, nefiind aplicabil unui domeniu special cum este cel electoral.

Prin urmare, nu poate fi reținută critica autorului excepției prin raportare la prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dat

fiind că nici textul invocat și niciun alt text din Convenție nu prevăd decât accesul la un tribunal, iar nu obligativitatea instituirii unor căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești. De asemenea, nu se poate primi susținerea privind încălcarea art. 129 din Constituție, care nu prevede obligativitatea instituirii căilor de atac în toate cazurile, ci folosirea de către părți și de Ministerul Public a căilor de atac stabilite prin lege.

Totodată, Curtea constată că nu este întemeiată nici susținerea referitoare la pretinsa nesocotire a principiului egalității, nefiind relevante elemente care să fie de natură să conducă la o discriminare a anumitor subiecți de drept în raport cu alții.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine modificarea soluției pronunțate prin deciziile menționate, atât aceasta, cât și argumentele pe care s-a bazat își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Local al Orașului Popești Leordeni în Dosarul nr. 49.876/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.142

din 28 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10¹
din Legea locuinței nr. 114/1996**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „articulului unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 pentru completarea Legii locuinței nr. 114/1996, prin care au fost introduse prevederile art. 10¹ din

Legea nr. 114/1996”, excepție ridicată de Dan Dumitru Slăvescu în Dosarul nr. 922/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Mihai Popa, cu împuternicire avocațială, iar pentru partea Societatea Comercială „Apartalia Imobiliare” — S.R.L. răspunde avocatul Gabriel Udrea, cu delegație la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. Acesta susține că prevederile art. 10¹ din Legea nr. 114/1996, astfel cum erau în vigoare la data încheierii actului constitutiv și a pronunțării încheierii recurate, sunt neconstituționale, deoarece această ordonanță a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor art. 73 alin. (1) lit. m) și art. 115 alin. (1) și (4) din Legea fundamentală,

potrivit cărora regimul juridic al proprietății nu poate fi reglementat decât prin legi organice.

Față de aceste susțineri, avocatul părții Societatea Comercială „Apartalia Imobiliare” — S.R.L. arată că autorul excepției nu contestă constituționalitatea conținutului art. 10¹ din Legea nr. 114/1996, astfel cum acesta a fost introdus prin articolul unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008, ci doar constituționalitatea extrinsecă a acestuia, mai exact modalitatea de adoptare prin ordonanță de urgență a Guvernului într-un domeniu rezervat legilor organice. În acest context, arată că, anterior invocării excepției de neconstituționalitate a art. 10¹, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 a fost aprobată prin Legea nr. 310/2009, iar ulterior sesizării Curții Constituționale, aceste prevederi de lege au fost modificate prin Legea nr. 170/2010. Astfel, apreciază că motivele de neconstituționalitate invocate nu mai subzistă, dat fiind faptul că reglementarea criticată a fost aprobată și, respectiv, ulterior modificată prin legi organice, adoptate în conformitate cu dispozițiile art. 76 alin. (1) din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 a fost aprobată prin Legea nr. 310/2009, lege organică, astfel încât nu poate fi primită critica autorului de neconstituționalitate privind încălcarea normelor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 922/42/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „articolului unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 pentru completarea Legii locuinței nr. 114/1996, prin care a fost introdus art. 10¹ din Legea nr. 114/1996”,** excepție ridicată de Dan Dumitru Slăvescu într-o cauză având ca obiect recursul formulat împotriva încheierii judecătorului delegat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Prahova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin normelor constituționale invocate, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008, prin care au fost introduse prevederile art. 10¹ în Legea locuinței nr. 114/1996, a fost emisă cu încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (1) și (3) lit. m) și art. 115 alin. (1) și (4). Astfel, potrivit acestora, regimul juridic al proprietății nu poate fi reglementat decât prin legi ordinare, iar ordonanțele de urgență pot fi emise de Guvern numai în situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată și cu obligația motivării urgenței.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece, la data pronunțării încheierii judecătorului delegat, era în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008. În acest context, apreciază că prevederile art. 10¹ sunt neconstituționale, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 73 alin. (1) și (3) lit. m) și art. 115 alin. (1) și (4) din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, astfel încât nu pot fi reținute criticile autorului

excepției privind încălcarea art. 73 alin. (1) lit. m) și art. 115 alin. (1) și (4) din Legea fundamentală.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile articolului unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 sunt constituționale. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate, întrucât situația extraordinară și urgența reglementării au fost justificate în preambulul actului normativ criticat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile „articolului unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 pentru completarea Legii locuinței nr. 114/1996, prin care a fost introdus art. 10¹ din Legea nr. 114/1996.”

În realitate, din examinarea succesiunii actelor normative în materie, obiectul excepției, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie prevederile art. 10¹ din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, text introdus prin articolul unic pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008 pentru completarea Legii locuinței nr. 114/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 11 decembrie 2008, ordonanță aprobată prin Legea nr. 310/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 9 octombrie 2009.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile art. 10¹ din Legea locuinței nr. 114/1996 au fost modificate prin art. II pct. 1 din Legea nr. 170/2010 pentru completarea art. 45 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 și pentru modificarea art. 10¹ din Legea locuinței nr. 114/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 21 iulie 2010, și au următorul conținut:

„Art. 10¹. — Locuințele și unitățile individuale pot fi înstrăinate și dobândite prin acte juridice între vii, încheiate în formă autentică notarială, sub sancțiunea nulității absolute. Dovada dreptului de proprietate și a celorlalte drepturi reale asupra unei unități de locuit se face numai pe baza actelor de proprietate și a extrasului de carte funciară pentru informare.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (1) și (3) lit. m) privind regimul juridic general al proprietății și art. 115 alin. (1) și (4) referitoare la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi reținută critica autorului excepției potrivit căreia prevederile art. 10¹ din Legea locuinței nr. 114/1996 aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 73 alin. (1) și (3) lit. m). Reglementarea de lege criticată nu afectează regimul juridic general al proprietății și moștenirii, ci vizează, pe de o parte, procedurile care conferă siguranță raporturilor juridice dintre vânzătorul și dobânditorul de bună-credință ai locuinței și, respectiv, consolidarea drepturilor dobândite de aceștia, în condițiile legii, iar pe de altă parte, asigurarea corelării acestor

prevederi cu dispozițiile legislației în vigoare, inclusiv ale Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 115 alin. (1) din Constituție privind posibilitatea Parlamentului de a adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, Curtea constată că această dispoziție nu este incidentă în prezenta cauză, întrucât art. 10¹ din Legea locuinței nr. 114/1996 a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 210/2008, aprobată prin Legea nr. 310/2009 (lege organică), iar nu prin ordonanță simplă, adoptată în temeiul legii de abilitare.

Referitor la invocarea încălcării art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, care prevede posibilitatea Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora, Curtea reține că motivarea situației extraordinare care a determinat adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 210/2008 se regăsește chiar în preambulul actului normativ criticat.

Astfel, se arată că „*situația extraordinară prevăzută la art. 115 alin. (4) din Constituție se motivează prin necesitatea urgentă de adaptare la condițiile socio-economice existente a prevederilor Legii locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la definirea extinsă a condominiilor, în vederea constituirii legale a asociațiilor de proprietari din condominii*”.

Aceasta, deoarece „*există foarte mulți proprietari din ansamblurile rezidențiale nou-construite care nu se pot constitui în asociații de proprietari, deoarece instanțele nu le recunosc acest drept pe baza prevederilor legale în vigoare, acestea fiind neclare și împiedicând, în practică, recunoașterea asociațiilor de proprietari din alte forme de condominii*”.

De asemenea, se menționează că „*neadoptarea în regim de urgență a prezentei reglementări conduce la imposibilitatea constituirii asociațiilor de proprietari din anumite condominii/ansambluri rezidențiale, fapt ce duce la imposibilitatea de a se încheia contracte pentru utilități în ansamblurile rezidențiale respective, și ținând cont că mulți proprietari vor fi lăsați fără căldură, electricitate și apă în anotimpul rece*”.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10¹ din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Dan Dumitru Slăvescu în Dosarul nr. 922/42/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.146
din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, precum și a celor ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, precum și a celor ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prima Construct” — S.A. din Timișoara în dosarele nr. 1.279/325/2007

și nr. 7.719/325/2006 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București în Dosarul nr. 18.705/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, precum și de către Tribunalul București — Secția a III-a civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 4.735/303/2009 al acestei instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, la Dosarul nr. 322D/2010, Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 și a celor ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 146D/2010, nr. 322D/2010, nr. 544D/2010 și nr. 3.285D/2010, având în vedere obiectul acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 322D/2010, nr. 544D/2010 și nr. 3.285D/2010 la Dosarul nr. 146D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

Prin încheierile din 18 decembrie 2009 și 12 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.279/325/2007 și nr. 7.719/325/2006, Încheierea din 19 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.705/301/2006, precum și prin Încheierea din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.735/303/2009, **Tribunalul Timiș — Secția civilă, Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și Tribunalul București — Secția a III-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, precum și a celor ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prima Construct” — S.A. din Timișoara, Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București și, din oficiu, de către Tribunalul București — Secția a III-a civilă în cauze civile având ca obiect obligația de a face.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că reglementarea criticată este neconstituțională, întrucât „consacră” obligația de a vinde locuințele construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat către titularii contractelor de închiriere, fără a diferenția între calitatea de persoană de drept public și cea de drept privat, precum și impunerea unui preț de vânzare derizoriu și fără a se avea în vedere că între timp aceste unități de stat s-au privatizat, iar locuințele fac parte din „patrimoniul” acestora. De asemenea, apreciază că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale și datorită faptului că vânzarea se poate încheia doar cu chiriașul locuinței de serviciu și nu dă posibilitatea de a-l încheia cu un terț, eventual cu respectarea unui drept de preempțiune al chiriașului, ceea ce contravine atât art. 45 din Constituție, cât și dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, care consacră în mod clar și imperativ interzicerea discriminării. Totodată, se arată că o normă juridică care obligă proprietarul de drept să vândă aceste

apartamente chiriașilor reprezintă o sfidare a dreptului de proprietate garantat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Reglementarea criticată reprezintă un caz de restrângere a componentei de dispoziție a dreptului de proprietate, cu încălcarea art. 53 din Legea fundamentală care prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți este posibilă numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de norma constituțională.

Autorii excepției susțin că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 aduc atingere și art. 135 din Constituție, potrivit cărora „*economia României este o economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență*”, prin aceea că prin norma legală criticată se creează „disparități sociale greu de surmontat și se impun restrângeri unor agenți economici cu capital integral privat”.

Așa fiind, aceștia apreciază că art. 7 din Legea nr. 85/1992 și art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate și a inviolabilității acestuia, precum și a dreptului la exercitarea unei activități economice.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea legală criticată nefiind în contradicție cu normele constituționale invocate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, apreciază că prin instituirea obligației de vânzare în sarcina unităților proprietare se aduce atingere dreptului de proprietate privată a acestor persoane juridice asupra bunurilor din patrimoniul propriu, patrimoniu care este distinct de cel al statului. Obligația de înstrăinare astfel instituită de lege reprezintă o limitare a dreptului de dispoziție asupra bunurilor din patrimoniul persoanelor juridice la care se referă art. 7 din Legea nr. 85/1992, ceea ce contravine art. 44 alin. (1) din Constituție. Instanța consideră că a institui, prin lege, obligația de înstrăinare a bunurilor din patrimoniul propriu al acestor persoane juridice, la un preț stabilit în mod expres de art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990, reprezintă o limitare neconstituțională a dreptului la garantarea proprietății.

Așa fiind, apreciază că rațiunile și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 870/2007, prin care s-a statuat că „prin înlăturarea posibilității autorităților publice locale de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale, în sensul de a opta sau nu pentru vânzarea acestora, se încalcă în mod vădit dreptul unităților administrativ-teritoriale de exercitare a prerogativei dispoziției, ca atribut ce ține de esența dreptului de proprietate” și se aduce atingere dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate privată, sunt aplicabile și în cazul prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, precum și cele ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 8 februarie 1990.

— Art. 7 din Legea nr. 85/1992 are următorul cuprins: „Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.

De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficienții de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin.1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare.

Locuințele de intervenție, în sensul prezentei legi, sunt cele destinate cazării personalului unităților economice sau bugetare care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența, permanentă sau în caz de urgență, în cadrul unităților. Aceste locuințe nu se vând.

Unitățile economice sau bugetare pot să dețină și să construiască din fonduri proprii locuințe de serviciu, destinate închirierii salariaților acestora, cu contract de închiriere accesoriu la contractul de muncă. Modul de administrare și eventuala înstrăinare a acestor locuințe se vor stabili de consiliile de administrație, respectiv de conducerea unităților.

Locuințele de serviciu din mediul rural, destinate personalului medical, didactic, altor specialiști sau personalului Ministerului Administrației și Internelor, nu se vând.”;

— Art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 prevede că:

„Prețurile de vânzare către populație pentru locuințele construite din fondurile statului și recepționate până la data de 31 decembrie 1989 se stabilesc potrivit anexelor nr. 1 și 2.

În vederea corelării prețurilor de vânzare cu prețurile de deviz pentru locuințele recepționate după 1 ianuarie 1990, Ministerul Economiei Naționale, Ministerul Finanțelor și Comisia Națională pentru Urbanism și Amenajarea Teritoriului vor prezenta în termen de 60 de zile de la data prezentului decret-lege nivelurile

corespunzătoare ale prețurilor de vânzare în funcție de numărul de camere, suprafețele utile, gradul de confort și finisaj.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 privind Economia. De asemenea, este invocată înfrângerea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional și art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, având motivări similare, prilej cu care a statuat că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 și cele ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 sunt constituționale.

În acest sens, este Decizia nr. 437/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009, și Decizia nr. 651/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 27 mai 2009, prin care Curtea a statuat că „art. 7 din Legea nr. 85/1992 consacră o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile criticate sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 44 din Constituție, ci și legitime din punct de vedere economic, social și moral. Curtea reține că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii în condițiile contractului de privatizare, legiferarea, ulterior adoptării Constituției, a posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective. Pentru aceleași considerente nu se poate reține nici contrarietatea prevederilor criticate raportat la dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este, astfel cum a statuat Curtea Constituțională, o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării”.

Prin aceleași decizii, Curtea a constatat că „textele de lege criticate nu prevăd o expropriere și nici o naționalizare sau orice altă măsură de trecere silită a locuințelor în proprietatea publică a statului. În același mod, Curtea reține că art. 7 din Legea nr. 85/1992 nu instituie o confiscare, ci o transmitere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și a terenurilor aferente acestor locuințe dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat.

De asemenea, Curtea nu a reținut nici contrarietatea textelor de lege criticate în raport cu dispozițiile art. 45 din Constituție referitoare la libertatea economică, de vreme ce posibilitatea chiriașilor de a cumpăra locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic a fost reglementată, prin textul de lege criticat, înainte de încheierea contractului de privatizare”.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că „acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării

drepturilor și libertăților fundamentale, restrângere care nu a fost constatată”.

Totodată, Curtea a constatat că „nu poate fi reținută nici invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (1) referitoare la principiile economiei de piață, de vreme ce prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 sunt o concretizare a obligației statului de a asigura crearea condițiilor necesare

pentru creșterea calității vieții, potrivit art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, precum și a celor ale art. 6 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, excepție ridicată de Societatea Comercială „Prima Construct” — S.A. din Timișoara în dosarele nr. 1.279/325/2007 și nr. 7.719/325/2006 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Societatea Comercială „Faur” — S.A. din București în Dosarul nr. 18.705/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, precum și de către Tribunalul București — Secția a III-a civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 4.735/303/2009 al acestei instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.148

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 299/87/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 295D/2010, 296D/2010, 367—374D/2010, 376—390D/2010, 398D/2010, 481D/2010, 580D/2010 și 605D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. („OMV Petrom” — S.A.) din București în dosarele nr. 717/122/2009 și 3.824/87/2008 ale Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în dosarele nr. 7.544/30/2008 și nr. 8.349/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.535/30/2008, 7.639/30/2008, 7.610/30/2008, 8.365/30/2008, 8.287/30/2008, 7.976/30/2008, 77/30/2009, 7.606/30/2008, 8.004/30/2008, 8.095/30/2008, 7.602/30/2008, 8.352/30/2008, 2.270/30/2009, 2.447/30/2009, 7.971/30/2008, 7.991/30/2008, 8.232/30/2008, 8.528/30/2008, 7.992/30/2008, 8.257/30/2008, 8.270/30/2008 și 8.093/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, în Dosarul nr. 193/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.022/87/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și în Dosarul nr. 2.101/116/2008 al Curții de Apel București — Secția a VII-a

civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 294—296D/2010, 367D/2010, 368—374D/2010, 376—390D/2010, 398D/2010, 481D/2010, 580D/2010 și 605D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 295D/2009, 296D/2010, 367D/2010, 368—374D/2010, 376—390D/2010, 398D/2010, 481D/2010, 580D/2010 și 605D/2010 la Dosarul nr. 294D/2010, care este primul înregistrat la Curte.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 30 octombrie 2009 și 11 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 299/87/2009, 717/122/2009 și 3.824/87/2008, prin Decizia civilă nr. 1.563 din 30 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.544/30/2008, și prin Încheierea din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.349/30/2008, prin încheierile din 18 decembrie 2009, 8 ianuarie 2010, 15 ianuarie 2010, 18 ianuarie 2010 și 22 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.535/30/2008, 7.639/30/2008, 7.610/30/2008, 8.365/30/2008, 8.287/30/2008, 7.976/30/2008, 77/30/2009, 7.606/30/2008, 8.004/30/2008, 8.095/30/2008, 7.602/30/2008, 8.352/30/2008, 2.270/30/2009, 2.447/30/2009, 7.971/30/2008, 7.991/30/2008, 8.232/30/2008, 8.528/30/2008, 7.992/30/2008, 8.257/30/2008, 8.270/30/2008 și 8.093/30/2008, prin Încheierea din 18 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 193/100/2009, prin Încheierea din 18 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.022/87/2009, și prin Decizia nr. 4.154R din 5 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.101/116/2008, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă, Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Timiș — Secția civilă, Tribunalul Maramureș — Secția civilă, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. („OMV Petrom” — S.A.) din București în cauze având ca obiect pretenții bănești.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorul face referire la normele procedurale aplicabile în spețele acestuia, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, se arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai

noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente duc la concluzia că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În plus față de acestea, autorul excepției consideră că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o.

Tribunalul Giurgiu — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Tribunalul Maramureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, având următorul conținut: „*Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*”

— *orice alte dispoziții contrare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și supremația Constituției și a legilor, celor ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea, prin lege organică, a raporturilor de

muncă, sindicatelor, patronatelor și protecției sociale și ale art. 79 alin. (1) din Constituție privind rolul Consiliului Legislativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate de autorul excepțiilor și în prezenta cauză. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a respins ca inadmisibile critici identice de neconstituționalitate.

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. („OMV Petrom” — S.A.) din București în dosarele nr. 299/87/2009, 717/122/2009 și 3.824/87/2008 ale Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în dosarele nr. 7.544/30/2008 și 8.349/30/2008 ale Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.535/30/2008, 7.639/30/2008, 7.610/30/2008, 8.365/30/2008, 8.287/30/2008, 7.976/30/2008, 77/30/2009, 7.606/30/2008, 8.004/30/2008, 8.095/30/2008, 7.602/30/2008, 8.352/30/2008, 2.270/30/2009, 2.447/30/2009, 7.971/30/2008, 7.991/30/2008, 8.232/30/2008, 8.528/30/2008, 7.992/30/2008, 8.257/30/2008, 8.270/30/2008 și 8.093/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, în Dosarul nr. 193/100/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.022/87/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și în Dosarul nr. 2.101/116/2008 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.164

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării

personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Independent al Învățăământului Preuniversitar din Județul Timiș în Dosarul nr. 6.835/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 593—601D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, precum și în dosarele nr. 602—604D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009. Excepțiile au fost ridicate de Sindicatul Liber al Învățăământului din Județul Covasna în

dosarele nr. 2.056/119/2009, 2.206/119/2009, 2.201/119/2009, 2.060/119/2009, 2.205/119/2009, 2.203/119/2009 și 2.230/119/2009 ale Tribunalului Covasna, de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Teleorman în dosarele nr. 3.803/87/2009 și 3.799/87/2009 ale Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și de Uniunea Teritorială a Sindicatului Învățământ Preuniversitar — Râmnicu Sărat în dosarele nr. 4.635/114/2008, 4.725/114/2008 și 4.632/114/2008 ale Tribunalului Buzău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 571D/2010, 593—599D/2010, 600D/2010, 601D/2010 și 602—604D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 593—599D/2009, 600D/2010, 601D/2010 și 602—604D/2010 la Dosarul nr. 571D/2010, care este primul înregistrat la Curte.

Cauza este în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât textele de lege criticate nu mai sunt în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.835/30/2009, prin încheierile din 7 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.056/119/2009, 2.206/119/2009, 2.201/119/2009, 2.060/119/2009, 2.205/119/2009, 2.203/119/2009 și 2.230/119/2009, prin încheierile din 14 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.803/87/2009 și 3.799/87/2009, și prin încheierile din 2 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 4.635/114/2008, 4.725/114/2008 și 4.632/114/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă, Tribunalul Covasna, Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și Tribunalul Buzău — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009**, excepție ridicată de Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș, de Sindicatul Liber al Învățământului din Județul Covasna, de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Teleorman și de Uniunea Teritorială a Sindicatului Învățământ Preuniversitar — Râmnicu Sărat în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că prin emiterea ordonanțelor de urgență în discuție Guvernul și-a exercitat abuziv dreptul de apreciere. Consideră că motivările prezentate de Guvern nu justifică urgența emiterii ordonanțelor. De asemenea, se arată că dispozițiile criticate au fost inițiate de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului fără consultarea federațiilor semnatare ale contractului colectiv de muncă la nivel de ramură și fără avizul Consiliului Economic și Social. Se consideră că textele

de lege criticate au fost emise cu încălcarea principiului supremației legii.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 este întemeiată.

Tribunalul Covasna apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Tribunalul Buzău — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009, precum și prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, având următorul conținut:

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009: „*Alineatul (1) al articolului 11 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. După litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1—30 aprilie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. Litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

«b) pentru perioada 1 mai—31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;».

— Art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009: „*Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța*

Guvernului nr. 15/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2999, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență.”;

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009: „Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1¹ alineatul (1), litera a¹) va avea următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1 mai—31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. La articolul 1¹ alineatul (1), literele b) și c) se abrogă.

3. Anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b se abrogă.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind statul român, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) referitor la rolul și structura Guvernului, art. 111 alin. (1) privind

informarea Parlamentului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată în mod expres prin art. 48 alin. (1) pct. 16 al cap. VI — Dispoziții finale din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. În aceste condiții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, ca acte normative modificatoare ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, sunt și ele abrogate.

Față de această situație, devin aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora instanța de contencios constituțional se pronunță asupra „unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dint-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”. Ca atare, Curtea urmează să respingă, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Independent al Învățământului Preuniversitar din Județul Timiș în Dosarul nr. 6.835/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția civilă, de Sindicatul Liber al Învățământului din Județul Covasna în dosarele nr. 2.056/119/2009, 2.206/119/2009, 2.201/119/2009, 2.060/119/2009, 2.205/119/2009, 2.203/119/2009 și 2.230/119/2009 ale Tribunalului Covasna, de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Teleorman în dosarele nr. 3.803/87/2009 și 3.799/87/2009 ale Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și de Uniunea Teritorială a Sindicatului Învățământ Preuniversitar — Râmnicu Sărat în dosarele nr. 4.635/114/2008, 4.725/114/2008 și 4.632/114/2008 ale Tribunalului Buzău — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

